

ΟΙ ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΕΣ ἐκλογές δέν γίνονται μέ θεάρεστο τρόπο καί σύστημα. Ἡ διαπίστωση αὐτή εἶναι γενική, ἐκτός ἀπό τούς ἐκάστοτε Ἀρχιεπισκόπους Ἀθηνῶν καί τοῦ στενοῦ περιβάλλοντός Των!

Τό πρόβλημα εἶναι πολύ παλαιό. Ἡ "Ἐνοριακή Κίνησις" ἄρχισε νά τό θίγῃ μέ ἓνα σχόλιό της εἰς τό ὑπ' ἀρίθ. 13/1987 τεῦχος της, ὅπου ἔγραφε τά ἑξῆς:

"ΔΙΑΚΟΣΙΟΙ (200) Αὐστριακοί ρωμαιοκαθολικοί κληρικοί καί λαϊκοί μέ ὑπόμνημά των πρὸς τόν πάπαν Ἰωάννην - Παῦλον Β' ζητοῦν ὁ χριστιανικός λαός νά ἔχῃ τήν δυνατότητα νά ἐκφράζῃ τήν γνώμην του κατὰ τήν ἐκλογή νέων ἐπισκόπων, ὅπως ἀκριβῶς ἐγίνετο εἰς τούς πρώτους χρόνους τῆς Ἐκκλησίας. Τό ὑπόμνημα αὐτό τό ὁποῖον συνυπογράφουν καί Αὐστριακοί Ἐπίσκοποι, ἦτο καρπὸς ποιμαντικοῦ συνεδρίου τοῦ ὁποῖου ἐπραγματοποιήθη εἰς τὴν Βιέννην" (Εκκλ. Ἀγών. Φεβρ. 1987).

Ἐάν οἱ παπικοί ἀἰσθάνονται αὐτὴ τὴν ἀνάγκη, διὰ τούς ὀρθοδόξους αὐτό εἶναι ἀναγκιότερο, διότι ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι Ἐπισκοποκεντρική καί ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι "Τύπος Χριστοῦ". Ὁ σημερινὸς τρόπος ἐκλογῆς δέν ἱκανοποιεῖ οὔτε τούς σημερινούς ἐπισκόπους, ἀπ' ὅ,τι διαβάζομε κατὰ καιροὺς εἰς τὰς ἐφημερίδας. Πολλῶ μᾶλλον δέν ἱκανοποιεῖ τό πλήρωμα τῶν ὀρθοδόξων. Ποτέ βέβαια, δέν πρέπει νά ἐκλέγεται ἀπ' ὅλους ὅσους ἡ ταυτότητά τους γράφει χρ. ὀρθόδοξος. Ὅπωςδήποτε ὁμως, πρέπει νὰ διευρυνθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκλεκτόρων καί νά ἀλλάξῃ ὁ τρόπος τῆς ἐκλογῆς. Ὅσοι ἀπὸ τὴν πολιτεία καί τὴν Ἐκκλησία πονοῦν τὴν Ὀρθοδοξία, πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσιν ἅς στρέψουν τὰς προσπάθειάς των καί ὄχι πρὸς τὴν περιουσίαν τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ πείρα μαρτυρεῖ ὅτι, μόνον ὁ Ἅγιος Ἐπίσκοπος, ὁ ὄντως Θεόσταλτος καί λαοπρόβλητος ἡμπορεῖ νά συγκινήσῃ καρδιάς καί νά ἀναγεννήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν".

Ἐν συνεχείᾳ ἐπανερχεται τολμῶντας νά προτείνῃ πρὸς κατεργασίαν ἓνα σχέδιο ἐκλογῆς Ἀρχιερέων εἰς τό ὑπ' ἀρίθ. 53/1995 τεῦχος της τό ὁποῖον ἀναδημοσίευσεν εἰς τὰ ὑπ' ἀρίθ 91/2002 καί 166/2014 χωρίς κανένα φανερό ἀποτέλεσμα, πρὸς ἀπογοήτευσιν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

"Ἐλπίζοντας παρ' ἐλπίδα" τό ἀναδημοσιεύομεν καί πάλι εἰς τίς ἐπόμενες σελίδες, μέ τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ ὑγιεῖς δυνάμεις τῆς Ἐκκλησίας μας θά δράσουν, ὥστε νά μὴν κωφεύουν οἱ Ἀρχιεπίσκοποι, ὅταν οἱ ἄλλοι τούς θυμίζουν τί ἔλεγον ὅταν ἦτο ἀπλοῖ Μητροπολίτες, διὰ τόν τότε Ἀρχιεπίσκοπο, ὅπως καί ὁ σημερινός, ὥστε νά ἐκπονηθῇ ἓνας θεάρεστος τρόπος ἐκλογῆς διὰ νά ἐκλέγονται Ἀρχιερεῖς οἱ ποιοὶ ἅγιοι.

Ἰσως κάποιοι διερωτηθοῦν. Διὰ τί ἡ τοιαύτη καὶ τοσαύτη ἐπιμονὴ δι' ἓνα τόσο μεγάλο θέμα, ἀπὸ ἀνθρώπους μέ ἐλάχιστες κατ' ἀνθρώπον δυνάμεις;

Διὰ νά εἴμεθα συνειδησιακά ἡσυχοί, διότι ἡ σιωπὴ ἢ οἱ κάποιοι ψίθυροι διὰ τὴν "τιμὴν τῶν ὀπλων", ἐκλάμβανον πολλές φορές ὡς συμφωνία μέ τὰ γενόμενα.

"Ὁ σιωπῶν δοκεῖ συναινεῖν" γράφει ἐπιγραμματικὰ ὁ διάσημος νομομαθὴς Ἀριστόβουλος Μάνεσης.

Ἀκόμη διότι "ἡ μεγαλωσύνη... δέν μετρίεται μέ τό στρέμμα, μέ τῆς καρδιᾶς τό πύρωμα μετρίεται...

Βλέπε συνέχεια

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Διμηνιαία έκδοσις τῆς ὁμωνύμου

ὀρθοδόξου χριστιανικῆς ἀδελφότητος

Μ. Παρθενίου 16, 262 25 Τηλ. 276.731 ΠΑΤΡΑΙ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΝ ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΣ

Η ΕΚΛΟΓΗ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Τό κύριον βάρος διά τήν ἀναγέννησιν τῆς ἐνορίας τό φέρει ἀναμφισβήτητα ὁ Ἀρχιερεὺς τῆς κάθε Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Αὐτός ἔχει τήν τιμὴ καὶ τήν εὐθύνη νά ἡγῆται τοῦ λογικοῦ ποιμνίου τοῦ συνόλου τῶν ἐνοριῶν καὶ τῆς κάθε μιᾶς χωριστά.

Εἰς μίαν μερίδα τῶν Ἀρχιερέων μας, ἡ εὐθύνη αὕτη δέν φαίνεται, νά συγκλονίζει τήν ὑπαρξίν Των τόσο, ὅσο ὑπόσχονται εἰς τοὺς λόγους πού ἀπευθύνουν κατὰ τήν χειροτονίαν Των καὶ τήν ἐνθρόνησίν Των.

Τό κακό ἀρχίζει ἀπὸ τίς διεργασίες πού γίνονται πρό τῆς ἐκλογῆς Των. Πολλοί πού <<ὀρέγονται ἐπισκοπεῖν>>, δροῦν κατὰ τρόπο, ὅχι πνευματικό καὶ χρησιμοποιοῦν, ὅχι καὶ τόσο θεμιτά μέσα, διά νά ἐπιτύχουν τήν ἐκλογὴν Των.

Ἀκόμη καὶ ἕνας κατὰ πάντα καλὸς κληρικός, ἐάν ὑποκύψει εἰς τὸν πειρασμὸν καὶ παρακαλέσει ἕναν ἀπὸ τοὺς <<γέροντας>> Ἀρχιερεῖς, πού κανονίζουν, ἐν πολλοῖς, τὰ τῶν ἐκλογῶν καὶ ἐπιτύχει νά γίνῃ Ἀρχιερεὺς, αὐτομάτως χάνει τήν γνώμην του καὶ εἰς τό ἐξῆς, τοῦλάχιστον ὅσο ζεῖ ὁ <<Γέροντας>>, ἐνεργεῖ ὅπως τὸν διατάξῃ, ἔστω καὶ ἐάν αὐτό δέν εἶναι τό φρόνημα καὶ τό συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας.

Ὑπάρχουν δέ πολλοὶ ὑποψήφιοι πρὸς Ἀρχιερατείαν, πού παρακαλοῦν κοσμικοὺς ἄρχοντας. Ὁ Σεβασμιώτατος Φλωρίνης, ἔχει γράψει πολλὰ εἰς τήν <<Σπίθα>> διά τό πῶς ἐπεμβαίνουν εἰς τὰς Ἀρχιερατικὰς ἐκλογάς, οἱ πολιτικοί, οἱ ὑπουργοί, οἱ στρατιωτικοί καὶ οἰκονομικοὶ παράγοντες, διάφορα γυναικάρια <<ὕψυλῶν προσώπων>> καὶ <<χρίουν>> Ἀρχιερεῖς. Εἰς δέ τό βιβλίον τοῦ Μακαριωτάτου Κυροῦ Ἱερωνύμου <<τὸ δράμα ἐνός Ἀρχιεπισκόπου>> φαίνονται πολλὰ ἀπὸ τὰ κριτήρια πού εἶχαν οἱ ἐκλέκτορες Ἀρχιερεῖς.

Σχεδόν ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς, ἴσως διὰ διαφόρους λόγους, δέν εἶναι εὐχαριστιμένοι ἀπὸ τὸν σημερινὸ τρόπο ἐκλογῆς Ἀρχιερέων. Οὐδεὶς ὅμως δημόσια τολμᾷ, ἐξ ὧσων γνωρίζομεν, νά ζητήσῃ τήν ἀλλαγὴν ἢ τήν βελτιωσίαν του. Δέν εἶναι βεβαίως εὐκόλο πρᾶγμα, εἶναι ὅμως ἀπαραίτητο. Διότι με τὸ σημερινὸ σύστημα ἐκλογῆς, τό κακό ἀνακυκλοῦται καὶ ἡ κατάστασις χειροτερεύει.

Διὰ τήν ἀναγέννησιν τῆς Ἐκκλησίας - Ἑνορίας, εἶναι ἀνάγκη ν' ἀνοίξῃ ὁ δρόμος διά νά εἰσέρχωνται εἰς τήν Ἱεραρχίαν οἱ πλέον Ἅγιοι κληρικοί, οἱ ὁποῖοι <<ἐπιθυμοῦν>> τό <<καλὸν ἔργον>> τῆς ἐπισκοπῆς καὶ ὅχι τήν ματαιὰν δόξαν τοῦ <<κόσμου>>. Δύσκολο τό ἐπιχείρημα καὶ ἐπικίνδυνον, ὅμως πάλι τονίζομε

Σημείωσις: Ὅσοι λαμβάνουν διὰ πρώτη φορὰ τό περιοδικό μας, ἄς γνωρίζουν ὅτι τοὺς ἔγραψε κάποια ἀδελφὴ ψυχὴ καὶ δέν ἔχουν καμιὰ νομικὴ ὑποχρέωσιν.

ΕΤΟΣ 11 • ΠΑΤΡΑΙ • ΜΑΪΟΣ 1995 • ΑΡΙΘ. 53

Βλέπε συνέχεια

αναγκαῖον.

Εἰς τοὺς Ἀποστολικούς χρόνους οἱ διάκονοι, οἱ πρεσβύτεροι καὶ κατόπιν οἱ ἐπίσκοποι, ἐκλέγονται μέ ἄψογες πνευματικές διαδικασίες, κάτι πολύ περισσότερο ἀπὸ δημοκρατικές μέ <<ψήφω κλήρου καὶ λαοῦ>>.

Τὸ λαϊκὸ στοιχεῖο τῆς Ἐκκλησίας ἔχει σοβαρὸ ρόλο, εἰς τοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνας, διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν Ἀρχιερέων.

Εἰς τὴν Βυζαντινὴν περίοδον εἶναι ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῶν Ἀρχιερέων, τοῦλάχιστον κατὰ τὸν τύπον, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον συνεχίζεται καὶ σήμερον. Οἱ κάποιες ἐπεμβάσεις <<τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ>>, εἶναι ἐξαιρέσεις, οἱ ὁποῖες ἐπιβεβαιώνουν τὸν κανόνα.

<<Κύριο καὶ καίριο πρόβλημα δέν εἶναι αὐτὴ καθ' ἑαυτὴ ἡ συμμετοχὴ λαϊκῶν στὰ ὄργανα διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς κατ' ἀρχὴν γενικῶς ἀποδεκτὴ, ἀλλὰ τὸ ζήτημα (εἶναι) κατὰ ποῖον τρόπον θὰ γίνεται ἡ ἐπιλογὴ ἢ ἐκλογή τῶν προσώπων αὐτῶν>>, διερωτᾶται ὁ Ι. Μ. Κονιδάρης καθηγητὴς τοῦ Ἐκκλ. Δικαίου Νομικῆς.

Ὁ δέ πολὺς Α. Σ. Ἀλιβιζᾶτος κρίνοντας παλαιότερα τὸν ἀναγκαστικὸ νόμο 2200, εὖστοχα ἀκόμη καὶ γιὰ τὰ σημερινὰ δεδομένα διαπιστώνει ὅτι <<δυστυχῶς λόγῳ τοῦ κρατοῦντος τότε δικτατορικοῦ καθεστώτος, κατελύθη τὸ δικαίωμα τοῦ λαοῦ τοῦ ἐκλέγειν τοὺς ἐφημερίους του, οἱ ὁποῖοι οὐσιαστικῶς κακῶς διορίζονται εἰσέτι, σχεδόν ἀποκλειστικῶς, ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου. (Ἐνῶ) θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπανέλθῃ τὸ ταχύτερον, ἀκόμη δέ καὶ διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν Ἀρχιερέων (ἡ ὑπογράμμισις δική μας) ἐπὶ ἀναζωγονήσῃ τοῦ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἐνδιαφέροντος τοῦ λαοῦ>>.

Ἡ <<Ἐνοριακὴ Κίνησις>> τολμᾷ νὰ προτείνῃ πρὸς κατεργασίαν κάποιες σκέψεις διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν Ἀρχιερέων, πιστεύοντας ὅτι ἐκφράζει καὶ αὐτὴ τὸ φρόνημα <<τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ>>.

α) Σέ κάθε Ἱερά Μητρόπολιν θὰ πρέπη νὰ δημιουργηθῇ ἓνα σῶμα ἐκλεκτόρων, τὸ ὁποῖον ὅταν κοιμηθῇ ὁ Μητροπολίτης της, νὰ ἐκλέξῃ δέκα, σέ πρώτην φάσιν, ἀπὸ τοὺς πρὸς Ἀρχιερατείαν Κληρικούς, ἀπ' ὅλην τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ εἰς δευτέραν φάσιν, πέντε, ἐκ τῶν ὁποίων ἀναγκαστικῶς ἡ ἱεραρχία νὰ ἐκλέγῃ δύο, καὶ ἐκ τῶν δύο νὰ ἐκλέγεται ὁ εἷς διὰ κλήρου, κατὰ τὸ Ἀποστολικὸ πρότυπο.

β) Τὸ σῶμα τῶν ἐκλεκτόρων νὰ δημιουργηθῇ: 1) Ἀπὸ ὅλους τοὺς κληρικούς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

2) Ἀπὸ ὅλους τοὺς λαϊκοὺς θεολόγους.

3) Ἀπὸ ἐκπροσώπους τῶν ἐνοριῶν, ἥτοι δύο ἢ τρεῖς ἀπὸ τίς μικρὲς ἐνορίες, ἓνας διὰ κάθε πεντα-

κόσιες ψυχές, ἀπὸ τίς μεγαλύτερες ἐνορίες καὶ ἓνας διὰ κάθε χίλιες ψυχές διὰ τίς πολὺ μεγάλες ἐνορίες. Περιττὸν θεωροῦμε νὰ τονίσωμε ὅτι τοὺς ἐκπροσώπους τῶν ἐνοριῶν, δέν θὰ τοὺς ὑποδεικνύουν οἱ ἱερεῖς, ἀλλὰ ἓνα πολὺ πλατύτερο σῶμα ἐνοριτῶν καὶ ἐνοριτισσῶν, τὸ ὁποῖον θὰ ἔχῃ κάποιον λόγον γενικῶς διὰ τὰ θέματα πού ἀπασχολοῦν τὴν ἐνορίαν, διὰ τὸ ὁποῖον ἐγράψαμε εἰς τὸ Κύριον ἄρθρον τοῦ προηγουμένου τεύχους τῆς <<Ἐν. Κινήσεως>>.

4) Ἀπὸ τοὺς διορισμένους Ἱεροψάλτας.

5) Ἀπὸ τὰ δημοτικά συμβούλια.

6) Ἀπὸ τοὺς προέδρους τῶν κοινοτήτων.

7) Ἀπὸ τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν χριστιανικῶν σωματείων.

Προκειμένου δέ, διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Ἀθηνῶν καὶ πᾶσης Ἑλλάδος, νὰ σχηματίζεται ἓνα σῶμα ἐκλεκτόρων ἀπ' ὅλας τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις, ἀπὸ τοὺς ἴδιους φορεῖς, ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ καὶ μέ μεγαλύτερο ποσοστὸν διὰ τὰς μικρὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις, ἀπὸ πέντε ἐκπροσώπους οἱ μικρότερες, ἕως δέκα ἐκπροσώπους οἱ μεγαλύτερες, κατὰ ἡμῖς λαϊκοὶ καὶ ἀπὸ τοὺς λαϊκοὺς νὰ εἶναι ἓνας μόνον πτυχιούχος θεολόγος.

Ἀκόμη νὰ συμμετέχουν ὅλοι οἱ ἐν ἐνεργείᾳ Βουλευταί.

Ὅλοι οἱ ἐν ἐνεργείᾳ σύμβουλοι τοῦ Δήμου Ἀθηναίων.

Ὅλοι οἱ Δήμαρχοι, πού εἶναι ὑπὸ τὴν εὐλογίαν τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας.

Ὅλοι οἱ καθηγηταὶ τῶν δύο Θεολογικῶν Σχολῶν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης.

Αὐτὸ τὸ σῶμα νὰ ἐκλέγῃ σέ πρώτη φάσι δέκα (10) Κληρικούς καὶ σέ δευτέρα φάσι ἐκ τῶν δέκα (10) πέντε (5), ἡλικίας ἄνω τῶν 50 καὶ κάτω τῶν 70 ἐτῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ὑποχρεωτικά ἡ Σεπτὴ Ἱεραρχία νὰ ἐκλέγῃ τοὺς δύο καὶ ἐπὶ τῶν δύο νὰ τίθεται κλῆρος.

Ἡ <<Ἐνοριακὴ Κίνησις>> προτείνει κάποιο πλαίσιο, κάποιες ιδέες, δέν ἔχει τὴν πρόθεσιν, τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος, νὰ παρουσιάσῃ ἓνα σχέδιο πρὸς ἐφαρμογὴν αὐτούσιον καὶ πλήρες.

Πιστεύει ὅτι θὰ εὑρεθοῦν ἄλλοι ἱκανοὶ καὶ ἅγιοι, διὰ νὰ παρουσιάσουν ἓνα τόσο σπουδαῖον ἔργον.

Πιστεύει ὅτι οἱ προτάσεις της συνδυάζουν: 1) τὴν συμμετοχὴν <<κλήρου καὶ λαοῦ>> εἰς τὰς ἐκλογὰς τῶν Ἀρχιερέων. 2) Ἀφήνουν οὐσιαστικά ἄθικτα τὰ προνόμια τῆς Ἱεραρχίας. 3) Δίδουν τὴν <<τελευταίαν>> λέξιν εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὅπως ἔκαναν πολλὰς φορές οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὅπως ἔκαναν οἱ Ἀπόστολοι διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Ματθαίου (Πράξ. Α. 23-26).

Η <<ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ>>